

Arrest

nr. 108 769 van 30 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, van de formele motiveringsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen middels een beschikking de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het middel lijkt niet gegrond: De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van artikel 48/4, §1 van de wet van 15 december 1980 niet dienstig inroepen. Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 heeft betrekking op de toekenning van de vluchtelingenstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Evenmin kan de verzoekende partij dienstig de schending aanvoeren van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft. Voorts behoort het onderzoek naar de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de stukken die zij voorlegt onomstotelijk aantonen dat zij een actief lid is van de Koerdische partij, hetgeen een nieuw element is, gezien de voorgelegde feiten ruim dateren van na het laatste verhoor, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat “betrokkene aan de hand van dit materiaal zijn lidmaatschap bij de P.D.K.I. wil duiden en tevens verwijst naar zijn facebook-pagina; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat het lidmaatschap van betrokkene bij de PDKI, alsook zijn deelname aan activiteiten binnen Europa, reeds gedurende zijn tweede asielaanvraag beoordeeld werden; de Belgische asielinstanties daarbij concludeerden dat niet kon worden vastgesteld dat betrokkene, bij een eventuele terugkeer naar Iran als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitisch regime in Iran als een gevaar zou aanzien worden; noch voornoemde documenten, noch de huidige verklaringen van betrokkene van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen.” Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft.

Waar verzoekende partij vervolgens citeert uit een rapport van Human Rights Watch van 11 april 2012, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing dit rapport niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 12 juni 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 6 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 10 juni 2013 opgenomen grond, stelt zij te menen dat er wel degelijk nieuwe elementen voorhanden zijn die de verwerende partij niet toelaten een bijlage 13^{quater} te nemen.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting slechts ingaat op één aspect van de beschikking van 10 juni 2013, met name waar wordt aangegeven dat de motivering van de bestreden beslissing aangaande de door de verzoekende partij als nieuwe elementen voorgelegde stukken niet kennelijk onredelijk is. Bij de loutere stelling te menen dat er wel degelijk nieuwe elementen voorhanden zijn die de verwerende partij niet toelaten een bijlage 13^{quater} te nemen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen in voormelde beschikking gesteld wordt, wel kennelijk onredelijk zou zijn. Zij geeft op geen enkele wijze enige concrete aanduiding om welke aangebrachte gegevens of feiten het te dezen zou gaan en om welke reden deze als “*nieuwe elementen*” zouden moeten aanzien worden. De verzoekende partij haalt geen concrete elementen aan om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen, dan wel op grond waarvan tot een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen zou kunnen besloten worden. Zij geeft bij dit betoog hoogstens blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad te dezen uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij immers niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Op de overige aspecten van de beschikking van 10 juni 2013 gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat hieraan dan ook geen afbreuk wordt gedaan. Met voormeld betoog ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen in de beschikking van 10 juni 2013 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 10 juni 2013 opgenomen grond, wordt vastgesteld dat een schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet, van de Vluchtelingenconventie, van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”, van de formele motiveringsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET